

Fővárosi Ítéltábla
7.Pf.21.785/2013/3.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Pataki Norbert Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Pataki Norbert András ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Winkler, Barna és Társai Ügyvédi Iroda (fél címe 2, eljáró ügyvéd: dr. Winkler Gábor) által képviselt I. rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű, II. rendű alperes neve II. rendű, III. rendű alperes neve III. rendű, IV. rendű alperes neve IV. rendű, V. rendű alperes neve V. rendű, VI. rendű alperes neve VI. rendű és VII. rendű alperes neve VII. rendű alperesek ellen élettársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. február 14. napján kelt 17.P.26.882/2009/93. számú ítélete ellen a felperes részéről 94. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg az I. rendű alperesnek 200.000 (Kettőszázezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget, továbbá - felhívásra - 2.500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam javára.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A peres felek 2001 májusi megismerkedésüket követően a közöttük kialakult érzelmi kapcsolatra tekintettel az alperes tulajdonában volt ... utcai lakásban költöztek össze, majd amikor az alperes a lakás eladását követően megvette a ... szám alatti ingatlant - felújítása után - 2001 októberében mindketten odaköltöztek. A ... utcai ingatlant az alperes 2002. július 11-én adta el 18.300.000 forintért, és a 2002. szeptember 5-ei szerződéssel vette meg a ... szám alatti társasház 5. számú lakását oly módon, hogy az építési telekhányad 12.140.000 forintos vételárát az adásvételi szerződéskötéssel egyidejűleg, a kivitelezés 16.000.000 forintos díját pedig az ugyanekkor kelt vállalkozási szerződés ütemezése szerint vállalta megfizetni; a teljes vételár kiegyenlítése 2004. november 24-én történt. Ebbe a lakásba a felek ugyancsak közösen költöztek be. Ezt követően az alperes 2004. április 16-án kötött adásvételi szerződést a ... szám alatti lakásra, garázsra, tárolóra 48.000.000 forint vételárért, mely szerződés alapján a szerződéskötésig 7.500.000 forint foglalót, május 5-én további 7.500.000 forintot fizetett, azonban a szerződést

2004. november 9-én a szerződő felek felbontották, azzal, hogy az alperes a 7.500.000 forint foglalót elveszítette.

A ... számú társasházi lakásingatlant 2003. május 28-án az alperes édesanyja vásárolta meg 35.000.000 forintért, melyből 25.000.000 forint a részére folyósított köztisztviselői hitelből állt rendelkezésre. A 141.730 forintos törlesztőrészeket a szüleivel történt megállapodás alapján az alperes vállalta megfizetni, míg a szülők elismerték, hogy mivel a vételár törlesztőrészeit az alperes fizeti, így ő az ingatlan ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonosa. Az alperes a szerződés teljesedése esetére vállalta, hogy az eladó által megjelölt ingatlanon 2003 szeptemberig bruttó 500.000 forint értékben kertrendezési munkát végez. A felperes édesanyja a tulajdonában volt ... lakást 2004. március 4-én adta el 8.750.000 forintért, és a vételárat ingatlanvásárlás céljából ideiglenes a felperes ... Banknál vezetett kizárólagos rendelkezésű bankszámláján helyezte el.

A felperes 2004. április 13-án kötött adásvételi szerződést a ... szám alatti - akkor még építés alatt álló - társasházi lakásra 17.980.000 forintos vételárért azzal, hogy e vételárat részben az édesanyja által eladott lakás vételárából, részben 11.000.000 forintos banki hitelből egyenlíti ki. Az ingatlanban a felperes édesanyja lakik.

Kapcsolatuk ideje alatt az alperesnek a ... Banknál, a felperesnek a ... Bank Rt.-nél volt kizárólagos rendelkezésű bankszámlája, és 2003. november 27-én a felperes a ... Bank Rt.-nél ... Betétszámlát is nyitott 250.000 forint kezdő befizetéssel, melyhez az alperesnek is hozzáférése volt, és amelyre mindkét fél teljesített befizetéseket. Az alperesi folyószámlára az alperes munkabére érkezett rendszeresen, míg a felperesi befektetési és az ahhoz kapcsolódó értékpapír- és pénzzámlán rendszeresen zajlottak értékpapírral kapcsolatos tranzakciók. Az alperes a saját rendelkezésű számlájáról 2003. november 28-án a felperesi számlára 5.000.000 forintot átutalt.

A felperes 2001. június 28-án két másik magánszeméllyel közösen alapította a ... Kft.-t, 2004. február 14-én pedig másik magánszeméllyel a ... Kft.-t. Mindkét cég szerződéses kapcsolatban állt a felek együttlakása idején közös munkáltatójukkal, az ... Kft.-vel, előbbi az irodaház takarítását, utóbbi az irodaház és 3 töltőállomás kertgondozását végezte. A ... Kft. 2001-ben veszteséges volt, adózott eredménye 2002-ben 1.636.000, 2003-ban 104.000, 2004-ben pedig 1.727.000 forint volt, míg a ... csak 2002-ben realizált 3.460.000 forint adózott eredményt, 2001-ben, 2003-ban és 2004-ben veszteséges volt. Az alperes 2003. június 17-én alapította más magánszeméllyel az ... Kft.-t, melynek három hónapon át ügyvezetője is volt. A háztartás költségeit a felek esetlegesen elfoglaltságuktól függően fedezték, a napi bevásárlásokat hol egyikük, hol másikuk intézte, és saját jövedelméből fizette. Kapcsolatuk tartama alatt több nagy értékű külföldi utazáson vettek részt, a felperes hobbiszinten siklóernyőzött, ehhez kapcsolódó külföldi útjai is voltak. Az utazások költségeit megosztották egymás között, a repülőjegyeket kedvező áron az alperes szerezte ismeretsége útján. A felperesnek 2001-ben bruttó 386.364 forint, 2002-ben 650.000 forint, 2003-ban 1.200.000, 2004-ben pedig 1.263.600 forint összegű

adóköteles jövedelme keletkezett, míg az alperes 2001-ben bruttó 2.611.399 forintot, 2002-ben 4.417.281 forint, 2003-ban 4.644.850 forintot, 2004-ben pedig 4.768.828 forintot keresett.

A felek között a kapcsolat 2004 május végén szakadt meg azzal, hogy megállapodásuk szerint a felperes 2004. június 15-éig elköltözik a ... utcából. Ez azonban nem történt meg, ezért az alperes a felperes ingóságait egy szigetszentmiklósi raktárhelyiségbe szállította, ahol azokat a felperes 2004. június 22-én birtokba vette. A felperes 2004. június 17-én bejelentést tett a rendőrségen, mivel a ... utcai lakásba nem tudott bejutni, majd rendőri közreműködéssel a lakásba jutva megállapította, hogy céges laptopja és egyes céges iratai eltűntek. A rendőrség az ismeretlen tettes ellen lopás büntette miatt indult nyomozati eljárást 2004. augusztus 11-én, mivel az elkövető kiléte nem volt megállapítható, felfüggesztette. Az alperes 2004. június 23-án a ... utcai ingatlant ...nak adta el 30.000.000 forintért, azonban a szerződést november 2-án a felek felbontották.

A Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.21.123/2009/3. számú hatályon kívül helyező végzése alapján megismételt eljárásban pontosított keresetét a felperes változatlanul az alperessel 2001. június 13-a és 2004. május 27-e között fennállt élettársi kapcsolatára alapította, előadva, hogy az együttélés alatt a szerzési arány rá nézve kedvezőbb, 60-40%-os volt. Végleges keresetében a ... utcai lakás és teremgarázs 61/100 tulajdoni hányadára vonatkozóan tulajdonjoga megállapítását, és a közös tulajdon megszüntetését kérte. Előadta, hogy az ingatlan 31.250.000 forintos vételárához 19.110.000 forinttal járult hozzá. A közös tulajdon megszüntetését elsődlegesen az alperes általi megváltással kérte, míg az alperes teljesítőképessége hiányában maga kívánta megváltani az alperes tulajdoni hányadát. Az ... utcai ingatlan vásárlásával kapcsolatban 5.850.380 forint és kamatai megfizetésére tartott igényt, mert ekkora összeggel járult hozzá az ingatlan megvásárlásához. A kifizetett 15.000.000 forint vételár 60%-a, 9.000.000 forint és kamatai megfizetését kérte az úti ingatlan vételárába teljesített hozzájárulása címén. Az alperesi bankszámlán az együttélés megszakadásakor meglévő készpénzvagyon 60%-aként 102.915 forint és annak kamatai megfizetését kérte, továbbá 75.600 forintot és kamatait azon a címen, hogy a ... számláról az alperes a közös vagyonból őt illető 40%-kal szemben ekkora összeget vett fel. A közös tulajdonú ingóságok elszámolása során 2.243.800 forint és kamatai megfizetését kérte, vagy az ingó leltárban 6-9. sorszám alatt megjelölt ingóságok: Andante ülőgarnitúra, Caligaris konyhaasztal, Liebherr hűtőgép és Samsung mosógép, valamint a 11-21. sorszámú ingóságok tulajdonába adását. További 150.000 forint és kamata megfizetésére tartott igényt, előadva, hogy a ... utcai lakás terheit ilyen összegben a saját vagyonából egyenlítette ki. Az alperest 2004. június 15-étől kezdődően havi 61.000 forint lakás- és 9.150 forint garázshasználati díj megfizetésére kérte kötelezni a ... utcai ingatlan többlethasználata folytán. Előadta, hogy együttlakásuk idején jelentős mértékű adózatlan jövedelemmel rendelkezett, amit az alperes kizárólagos rendelkezésű ... számláján helyezett el. Hangsúlyozta, hogy a számlán bekövetkezett gyarapodás kizárólag az alperes munkabér befizetéseiből számolva, forráshiányt mutat, amely ugyancsak a tőle származó

befizetéseket bizonyítja. Ily módon az állapítható meg, hogy az együttélés alatt 60%-ban járult hozzá a közös vagyon gyarapításához, és ez az ingatlanok szerzésére is vonatkozik, bár a hivatalos okiratokon csak az alperes jelent meg tulajdonosként.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Azt nem vitatta, hogy a felperes által megjelölt időszakban érzelmi közösségben együtt éltek, de tagadta a gazdasági életközösség, együttműködés tényét, így módon élettársi vagyonközösség sem jött létre közöttük. Állítása szerint az ingatlanok vételárát teljes egészében saját jövedelméből és a szülei által rendelkezésére bocsátott pénzeszegekből egyenlítette ki.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 225.600 forintot, és ezen összeg után 2004. május 28-ától 2004. december 31-éig évi 11%-os, míg 2005. január 1-jétől a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényben volt jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.950.000 forint plusz áfa összegű perköltséget.

Döntése jogi indokolása szerint a bizonyítási eljárás adatai alapján megállapítható volt, miszerint a felek között az együttélés és az érzelmi kapcsolat fennállt, azonban a gazdasági közösség meglétét nem lehetett megállapítani, az ugyanis feltételezi az élettársak közös gazdálkodását, a közös élet vagyoni háttérének tervezését és a kölcsönös együttműködést a kitűzött célok elérése érdekében. A felek egyező nyilatkozata szerint a pénzkezelésük nélkülözte a tervezést, közös kasszájuk nem volt, a napi kiadásokat eshetőlegesen egyikük vagy másikuk fizette. A feleknek közös bankszámlájuk sem volt, egyedül a ... számla tekintetében rendelkezett meghatalmazással az alperes. A bizonyítási eljárás során kihallgatott tanúk nem tudtak adatot szolgáltatni a felek gazdálkodásáról. Tény, hogy a feleknek közös vállalkozása nem volt, egymás gazdasági társaságaiban nem működtek közre. A felperes állításán kívül a ... banknál vezetett számlára történő felperesi pénzbefizetéseket semmi nem támasztotta alá. Mindezen bizonyítékok együttes értékelése alapján arra a meggyőződésre jutott: a felek együttélésük ideje alatt a megszerzett jövedelmeikkel maguk gazdálkodtak, közöttük az élettársi kapcsolat megállapításához szükséges mértékben gazdasági együttműködés nem volt [1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 685/A. §]. A felperesnek azt sem sikerült bizonyítania, hogy az együttélés idején mindvégig rendszeres, az alperes bérjövödelmét meghaladó mértékű jövedelemre tett szert. Csak állította, de nem szolgáltatott arra bizonyítékot, hogy a vállalkozásából kivett összegeket és a részére visszafizetett kölcsönöket az alperes ... banknál vezetett számlájára helyezte el. A felperes személyes előadásával ellentétben ... tanúvallomása azt támasztotta alá, hogy nem a felperes, hanem az alperes megbízásából fizetett be összesen 27.675.000 forintot a ... bankszámlára. A felperes arra sem szolgáltatott bizonyítékot, hogy az élettársi közösség kezdetén 10.000.000 forintot adott át az alperesnek, amit ugyancsak a ... banknál helyeztek el. Azt sem találta bizonyítottnak, hogy a felperes az együttélés alatt visszafizetett kölcsönökből 27.000.000 forinthez jutott hozzá. E tekintetben ...

írásbeli nyilatkozatát figyelmen kívül hagyta mivel a felperes által becsatolt okirathoz nem fűződik bizonyító erő. Mellőzte ... és felesége vallomásának a figyelembevételét is, mivel ők az alperessel perben álltak. A további tanúként meghallgatott adósok viszont nem tudták megjelölni, hogy milyen gyakorisággal és milyen összegekben fizették vissza a felperes által nyújtott kölcsönt, és vallomásuk azt sem támasztotta alá, hogy a visszafizetett részletek az alperes bankszámlájára kerültek. A felperes írásbeli beadványában előterjesztett nyilatkozata és ... vallomása közötti ellentmondás folytán nem látta megállapíthatónak, hogy 2002. augusztus 15-én a tanú a felperes megbízásából fizetett be a ... számlára 2.145.000 forintot. Ellentmondásossága folytán ... vallomását sem fogadta el, mivel teljes mértékben életszerűtlen, hogy a felperes cégeivel kapcsolatos munkálatokra az alperestől kapott volna pénzt, míg az alperes érdekkörében felmerült munkálatokat a felperestől kapott pénzből végezte el.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes jelentett be fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és keresete maradéktalan teljesítését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helytelen értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy nem tudta bizonyítani, miszerint az élettársi viszony fennállása alatt jövedelme meghaladta az alperes jövedelmét. Az általa nyújtott magánhitelek visszafizetésének az idejét ugyanis okiratokkal és tanúvallomásokkal bizonyította. Annak viszont az elsőfokú bíróság indokolatlanul nem tulajdonított jelentőséget, hogy az alperes nem tudott magyarázatot adni arra, hogy a ... számlán elhelyezett összegek milyen forrásból származtak, csupán az eljárás kezdete után hét évvel említette meg azt a német állampolgárságú rokonát, aki állítása szerint 16.000.000 forintot juttatott a részére. Ezt az állítását azonban bizonyítékokkal nem tudta alátámasztani. Az alperes arról sem tett nyilatkozatot, hogy a ... számláról felvett összegeket mire használta fel, így az elsőfokú bíróság megalapozatlanul jutott arra a következtetésre, hogy a számlán elhelyezett pénzekből kerültek megvásárlásra az életközösség fennállása alatt az ingatlanok. Az alperes arra sem adott elfogadható magyarázatot, hogy a ... betétszámlán lévő összeg felét milyen okból vette fel, hiszen nem tudta bizonyítani, hogy 5.000.000 forint kölcsönt nyújtott részére a ... utcai lakás megvásárlásához. Vélekedése szerint az elsőfokú bíróság helytelenül értékelte ... és ... vallomását, ... és felesége vallomását pedig indokolatlanul rekesztette ki a bizonyítékok közül. Álláspontja szerint súlyosan sérültek az eljárási jogai, mivel az elsőfokú bíróság elzártan kezelte a ... bankszámlával kapcsolatos befizetési és pénzfelvételi bizonylatokat, így nem ismerhette meg azokat a releváns adatokat, hogy meghatalmazottként mikor vett fel pénzt erről a számláról. Vélekedése szerint akkor is tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az ingatlanok vételárát az alperes a különvagyonából fizette meg, hiszen bizonyítottan közös gazdálkodást folytattak, így az élettársi kapcsolat alatt szerzett ingatlanok közös tulajdonba kerültek. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság számítási hibával állapította meg az alperes részére megtérítendő ügyvédi költség mértékét, ezért annak csökkentése indokolt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helyes indokain alapuló helybenhagyására irányult. Csatolta a Kúria Pfv.VI.-

21.299/2013/13. számú ítéletét, amely hatályában fenntartotta azt a jogerős ítéletet, miszerint ...nek és feleségének részére mint hitelező részére kell visszafizetnie az általa nyújtott 6.000.000 forint összegű kölcsönt és annak kamatait. Kifejtette, hogy ez az ítélet megcáfolja ... vallomását, mivel az abban megállapított tényállás szerint a kölcsönadásra 2005 márciusában, azaz együttélésük megszakítása után került sor. Hangsúlyozta, hogy a ... által adott nyilatkozat hitelességét az is kétségesse teszi, hogy erre a kölcsönügyletre vonatkozóan a felperes először tanúk nélküli okiratot csatolt, majd két évvel később tanúk által aláírt dokumentumot nyújtott be. Az okirati tanúk pedig úgy nyilatkoztak, hogy a pénzátadás nem előttük zajlott, a felperes kérte meg őket, hogy írják alá a „kölcsön visszafizetési papírt”.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett az a rendelkezése, amellyel 225.600 forint és késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az alperest [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság hiánytalanul felderítette a tényállást, arra alapított érdemi döntésével és annak jogi indokolásával a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetértett, ezért azt - okfejtésének szükségtelen megismétlése nélkül - csupán a fellebbezésre tekintettel egészíti ki a következőkkel.

A felperes a fellebbezésében továbbra is fenntartotta, hogy élettársi kapcsolatban élt együtt az alperessel. A régi Ptk. 685/A. §-a értelmében a közös háztartásban és érzelmi közösségben együtt élő személyek kapcsolatát jogi értelemben akkor lehet élettársi kapcsolatnak tekinteni, ha gazdasági közösség is kialakul közöttük. A felperes azonban a fellebbezésben nem fejtette ki, hogy - az elsőfokú bíróság okfejtésétől eltérően - közte és az alperes között fennálló gazdasági közösség miben mutatkozott meg, amellet, hogy jövedelmük felhasználásáról külön rendelkeztek, külön bankszámlát tartottak fenn, és az érdekeltségükbe tartozó gazdasági társaságokban is önállóan tevékenykedtek. A felek egymástól elkülönülő vagyonkezelése - a közös háztartásban való együttélésük ellenére - nem utalt gazdasági közösségre, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy jogi értelemben kapcsolatuk nem tekinthető élettársi kapcsolatnak.

Az elsőfokú bíróság nagyterjedelmű bizonyítást fogatosított arra nézve, hogy az együttélés időszakában mennyi volt a felperes jövedelme, és hogy azt valóban az alperes bankszámláján helyezte-e el. A Pp. 206. § (1) bekezdésében meghatározott szempontok mentén az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a maguk összességében értékelte, és okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének. Az elsőfokú bíróság részletes okfejtést adott arra nézve is, hogy a bizonyítékok mérlegelése eredményeként miként állapította meg a tényállást, így a bizonyítékok felülmérlegelésére nem volt ok, a felülmérlegelésre irányuló fellebbezési érvelés kapcsán a Fővárosi Ítéltábla a következőkre mutat rá.

A felperes helytelenül értelmezte a bizonyítási kötelezettség tartalmát, mivel a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében őt terhelte annak bizonyítása, hogy az alperesnél magasabb jövedelemmel rendelkezett, és jövedelmét az alperes bankszámláján helyezte el. A bizonyítási kötelezettség teljesítéséhez a felperesnek a bizonyításra szoruló tények valószínűsítésére alkalmas bizonyítékokat kellett volna szolgáltatnia. E tények bizonyítására azonban nem alkalmas az a logikai úton levont következtetés, amely az alperes bankszámláján elhelyezett összegek forráshiányára vonatkozik. Ez a következtetés akkor jutna jelentőséghez, ha az alperest terhelné a bizonyítási kötelezettség, de ilyen kötelezettsége az alperesnek nem volt. Ebből következően a feltételezett forráshiány önmagában nem bizonyítja azt, hogy a felperes helyezte el a betéteket a ... számlára.

A felperesnek bevételi forrásainak a feltárásával tényszerűen kellett volna bizonyítania, hogy olyan nagyságú jövedelemmel rendelkezett, amely teljes körűen lefedte az alperes bankszámlájára befizetett összegeket. A felperes azonban hiányos tényelőadásával és ellentmondó nyilatkozataival maga tette kétségesse ennek az állításnak elfogadhatóságát.

A felperes következetesen azzal érvelt, hogy adózatlan jövedelme elrejtése érdekében helyezett el betéteket a ... banknál vezetett alperesi folyószámlán. Az eljárás kezdeti szakaszában arra hivatkozott, hogy a vállalkozásaiból származó jövedelem eltitkolása volt a célja, de az eltitkolt jövedelem nagyságáról a hozzá intézett kérdés ellenére sem adott tájékoztatást [17.P.27.525/2004/15. számú jegyzőkönyv].

Az is kétségesnek mutatkozott, hogy hitelezőként a felperes az általa nyújtott kölcsönök visszafizetéséből valóban bevételhez jutott, hiszen - amint arra az elsőfokú bíróság helytállóan rámutatott - erre a felperes először a megismételt eljárásban hivatkozott, a keresetlevében illetve az eljárás korábbi szakaszában meg sem említette, hogy ilyen jellegű anyagi forrásokkal is rendelkezett. E tényállítás késedelmes előterjesztése viszont megkérdőjelezi, hogy tartalmilag megfelel-e a valóságnak.

A kihallgatott tanúk vallomását az elsőfokú bíróság a tekintetben is helytállóan értékelte, miszerint azok nem bizonyítják, hogy a visszafizetett kölcsöntörlesztést a felperes a ... bankszámlára helyezte el. Ezt a felperes azzal tudta volna bizonyítani, ha dátum szerint megjelöli azokat a befizetéseket, melyeket a visszafizetett kölcsönökből teljesített, egyidejűleg meghatározva, hogy melyik kölcsön volt a befizetés forrása és milyen ütemezésben történt annak a visszafizetése. A törlesztő részletek összegét, illetve a részlet teljesítése pontos időpontját azonban a tanúk egyike és a felperes sem tudta pontosan meghatározni, így nem lehetett megállapítani, hogy azok melyik betételhelyezéshez szolgálhattak forrásul.

Ezt az egyeztetést a felperes sem végezte el, holott nem volt elzárva az alperes bankszámla forgalmának a megismeréséről. Az erre vonatkozó iratokat a ... Bank 2007. október 25-én csatolta majd az elsőfokú bíróság 4.P.27.525/2004/82-I. számú

végzésével tájékoztatta a felperest, hogy az iratokat megtekintheti a polgári kezelőirodában. A felperes azonban ezt követően sem jelölte meg azokat az időbeli és számszaki összefüggéseket, amelyek valószínűsítik, hogy a befizetések az általa átvett kölcsöntörlesztésből történtek.

Azt a következtetést is helyesen vonta le az elsőfokú bíróság, miszerint az alperes részéről az 5.000.000 forint átutalása önmagában nem utal arra, hogy ez az összeg a felperes bevétele volt. A felperes ugyanis - az előzőekben már kifejtettek szerint - nem bizonyította, hogy ilyen nagyságú bevételhez jutott, és azt az alperes bankszámláján helyezte el. Az átutalás időpontja a ... utcai lakás megvételének az időszakára esett, ami valószínűsíti azt az alperesi állítást, hogy az 5.000.000 forintra a vételár megfizetése érdekében volt szüksége a felperesnek. A perbeli jogvita eldöntése szempontjából annak már nincs jelentősége, hogy az alperes részéről valóban kölcsön jogcímén, azaz a visszafizetés szándékával történt-e az átutalás, avagy nem tartott igényt a visszafizetésre, ezért az ajándéknak minősült. Az ügylet jogcímétől függetlenül ugyanis a pénzáttalalás tényéből nem vonható le az a következtetés, hogy az átutalt összeg eredetileg a felperes vagyonába tartozott.

Az elsőfokú bíróság - más bizonyítékokkal összevetve - helyesen értékelte ... és ... vallomását is, melyek eltérő értelmezésére nincsen indok. E tekintetben a Fővárosi Ítéltábla visszautal az elsőfokú bíróság részletes okfejtésére, melynek a megdöntésére a fellebbezésben előadott érvelés nem alkalmas.

... és felesége bizonyítékok közül kirekesztett vallomásának a figyelembevétele nem eredményezett volna kedvezőbb ítéletet a felperes javára, hiszen a Kúria - fellebbezési eljárás során csatolt - ítéletéből kitűnően a ... házaspárnak nem a felperes, hanem az alperes folyósította a kölcsönt, így a kölcsön visszafizetése nem a felperes, hanem az alperes vagyonát gyarapította.

A felperes arra is alaptalanul hivatkozott a fellebbezésben, hogy az elsőfokú bíróság eltúlzottan magas összegben állapította meg az alperest megillető perköltséget. A felperes ugyanis nem vette figyelembe, hogy a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban a pernyertes felet a jogi képviselőténak az ellátásáért további költség illeti meg, amelynek az összege a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (4) bekezdése szerint legfeljebb a 3. § (2) bekezdése alapján megállapítható ügyvédi munkadíj 50%-áig terjedhet. Az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összege nem éri el a két elsőfokú és a két fellebbezési eljárásra tekintettel az alperes javára megítélhető ügyvédi költségek teljes összegét, így annak mérséklésére nincsen indok.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint helyes indokaira utalással - az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében az eredménytelenül fellebbező felperes köteles megtéríteni az alperes részére a jogi képviselőténak ellátásával felmerült

fellebbezési eljárási költségét. Ennek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, valamint a (4), (5) és (6) bekezdései alapján a kifejtett tevékenység arányában mérlegeléssel állapította meg, amelyhez a 4/A. § (1) bekezdése szerint hozzáadódik az áfa.

A személyes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a 15. § (1), (3) bekezdései szerint ugyancsak a felperes köteles megfizetni.

Budapest, 2014. június 18.

Dr. Sághy Mária s. k.
a tanács elnöke

Dr. Csordás Csilla s. k.
előadó bíró

Dr. Kincses Attila s. k.
bíró